

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/547/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814204546
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3814204546.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa O., zastúpeného Q. proti odporcovi P., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Z., zastúpeného B., o zaplatenie 668,50 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza zo dňa 10. marca 2015, č.k. 18C/70/2014-35, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu vo výroku o náhrade trov vedľajšieho účastníka na strane odporcu **m e n í tak**, že vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov prvostupňového konania **n e p r i z n á v a**.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

Okresný súd svojím uznesením konanie zastavil s poukazom na § 96 ods. 1 O.s.p., navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal a súčasne mu uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania vo výške 118,98 Eur, k rukám zástupcu vedľajšieho účastníka na strane odporcu, navrhovateľovi vrátil alikvotnú časť súdneho poplatku vo výške 33,30 Eur. O trovách konania rozhodol za použitia ust. § 146 ods. 2 veta prvá, § 151 ods. 1 veta prvá O.s.p. Okresný súd konštatoval, že vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu, ktorý má rovnaké práva a povinnosti ako účastník (§ 93 ods. 4 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku), nemožno odoprieť právo na zastúpenie advokátom a patrí mu náhrada trov konania, ktoré nepovažoval za neúčelné. Mal za to, že navrhovateľ pri podávaní návrhu si musel byť vedomý toho, že jeho návrh je premlčaný, a teda musel znášať riziko v prípade vzniesenia námietky premlčania. Vedľajší účastník vstúpil do konania na strane odporcu na jeho pomoc a podporu, v konaní bol činný, vyjadril sa k návrhu, vzniesol námietku premlčania, preto podľa názoru súdu riadne a účelne bránil práva odporcu. Podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) hodnota jedného úkonu právnej služby predstavuje 51,45 Eur. Za jednotlivé úkony právnej služby patrí advokátovi vedľajšieho účastníka odmena a náhrady nasledovne: 1) odmena podľa § 13a ods. 1 písm. a) za prevzatie a prípravu zastúpenia vo výške 51,45 Eur a náhrada podľa § 16 ods. 3 vyhlášky vo výške 8,04 Eur; 2) odmena podľa § 13a ods. 2 písm. c) vyhlášky za vyjadrenie zo dňa 13.02.2015 vo výške 51,45 Eur a náhrada podľa § 16 ods. 3 vyhlášky vo výške 8,04 Eur. Trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka predstavujú spolu sumu 118,98 Eur, ktoré je povinný navrhovateľ zaplatiť podľa § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku advokátovi vedľajšieho účastníka na strane odporcu.

Proti tomuto uzneseniu v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie navrhovateľ čo do výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu a domáhal sa, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania neprizná. Rozhodnutie o trovách konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu považoval za nezákonné a priznané trovy konania za neúčelne vynaložené. Neúčelnosť trov konania videl v tom, že vedľajší účastník predkladá šablónovite opakované vyjadrenia v nespočetnom množstve prípadov,

za ktoré uplatňuje náhradu trov právneho zastúpenia. Mal za to, že ak zákonodarca priznal nejakému subjektu osobitné postavenie, ako je to v danom prípade, vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu, vychádzal z logického predpokladu, že tento subjekt je odborne, personálne a materiálne pripravený na vykonávanie svojej činnosti a je spôsobilý realizovať svoju činnosť v záujme ochrany spotrebiteľa. Vedľajší účastník však vstupuje do množstva súdnych sporov, je vždy zastúpený právnym zástupcom vo všetkých konaniach bez výnimky. Poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu, sp. zn. 6MCdo/9/2013. Tvrdil, že trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka na strane odporcu nie sú účelné, uplatňujú sa v rozpore so zákonom a ich priznanie nemá legitimitu a oporu v zákone. Mal za to, že ide o zneužívanie zákona. Vyslovil názor, že nezákonnosť priznania trov vedľajšiemu účastníkovi vyplýva i zo skutočnosti, že od 01.01.2015 je potrebné predložiť súhlas toho, na strane koho má vedľajší účastník vystupovať, čo vedľajší účastník v danej veci nespĺnil a informácie o odporcovi má získané výlučne od súdu a odporca ani nevie, kto vedľajší účastník na jeho strane je. Vedľajší účastník na strane odporcu sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. v rozsahu podaného odvolania a jeho dôvodov a dospel k záveru, že uznesenie okresného súdu je potrebné v odvolaní napadnutej časti vo výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu zmeniť podľa § 220 O.s.p. Vo veci bolo rozhodnuté bez pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p.

Predmetom preskúmania odvolacím súdom bol len výrok uznesenia súdu prvého stupňa o trovách konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu. Vo výrokoch, ktorým bolo konanie zastavené, rozhodnuté o nepriznaní náhrady trov konania navrhovateľovi a o vrátení časti súdneho poplatku navrhovateľovi, uznesenie súdu prvého stupňa nebolo účastníkmi odvolaním napadnuté, tieto výroky nadobudli právoplatnosť, a preto ich odvolací súd nepreskúmaval (§ 206 O.s.p.).

Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ sa proti odporcovi domáhal zaplatenia sumy 668,50 Eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od 02.05.2010 do zaplatenia a náhrady trov konania. Vedľajší účastník na strane odporcu vstúpil do konania svojím podaním zo dňa 23.09.2014, ktoré bolo doručené okresnému súdu dňa 26.09.2014. Vstup vedľajšieho účastníka do konania súd prvého stupňa oznámil účastníkom konania s tým, aby sa k vstupu vedľajšieho účastníka do konania vyjadrili. Navrhovateľ podaním zo dňa 21.11.2014, doručeným súdu prvého stupňa dňa 27.11.2014, vyjadril nesúhlas so vstupom vedľajšieho účastníka do konania a žiadal, aby súd rozhodol tak, že jeho vstup do konania nepripustí. Uznesením zo dňa 11.12.2014, č.k. 18C/70/2014-25 súd prvého stupňa pripustil do konania na strane odporcu ako vedľajšieho účastníka občianske združenie Z.. Vedľajší účastník na strane odporcu doručil súdu prvého stupňa dňa 16.02.2015 svoje podanie zo dňa 13.02.2015, v ktorom vzniesol všeobecnú námietku premlčania nároku navrhovateľa. Vo svojom podaní ďalej uviedol výlučne citáciu § 52, § 54, § 101, § 103 Občianskeho zákonníka, vo všeobecnosti sa vyjadroval k ročnej úrokovej sadzbe revolvingových úverov a k obligatórnym náležitostiam zmlúv o spotrebiteľskom úvere s poukazom na § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001. Súčasne si uplatnil náhradu trov konania vo výške 118,98 Eur s tým, že súhlasil s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania, z dôvodu hospodárnosti konania svoju neúčasť ospravedlnil a navrhol, aby súd konal v jeho neprítomnosti, a to i v prípade nariadených ďalších pojednávaniach. V totožný deň, ako bolo doručené súdu vyjadrenie vedľajšieho účastníka, t. j. 16.02.2015, bolo súdu prvého stupňa doručené podanie navrhovateľa zo dňa 12.02.2015, ktorým vzal svoj návrh na začatie konania v celom rozsahu späť.

Následne bolo konanie s poukazom na § 96 O.s.p. zastavené a o trovách konania súdu prvého stupňa rozhodnuté podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p.

V občianskom súdnom konaní sa o náhrade trov konania rozhoduje podľa zásady zodpovednosti za výsledok alebo zodpovednosti za zavinenie alebo za náhodu. Pokiaľ výsledok konania nie je rozhodujúci pre náhradu trov konania, ktorá situácia nastáva aj v prípade späťvzatia návrhu na začatie konania pred rozhodnutím súdu vo veci samej, o náhrade trov konania sa rozhoduje podľa ust. § 146 O.s.p.

V zmysle ust. § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p. nemá žiaden z účastníkov právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené. Ustanovenie ods. 2 tohto zákonného ustanovenia upravuje rozhodovanie o náhrade trov v prípade zastavenia konania v dôsledku späťvzatia návrhu. Podľa prvej vety tohto zákonného ustanovenia má povinnosť nahradiť trovy konania ten, kto zavinil, že

konanie muselo byť zastavené. Toto zavinenie je možné posudzovať len z procesného hľadiska, nakoľko nárok na náhradu trov konania je nárokom, ktorý má oporu v ustanoveniach procesného práva, a preto o otázke, či účastník konania zavinil, že konanie muselo byť zastavené, je z pohľadu relevancie významný iba procesný výsledok. Za predpokladu, že k späťvzatiu návrhu, ktorý bol podaný dôvodne, došlo pre správanie sa odporcu, je povinný uhradiť náklady konania odporca (§ 146 ods. 2 veta druhá O.s.p.).

Okresný súd sa pri rozhodovaní o trovách konania v danej veci uvedenými zásadami riadil.

Posúdenie správnosti rozhodnutia okresného súdu v zmysle podaného odvolania navrhovateľa spočívalo v právnom posúdení otázky, či právo na náhradu trov konania, spočívajúce v trovách právneho zastúpenia, priznané podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p., sa vzťahuje na vedľajšieho účastníka, podporujúceho v konaní procesne úspešného odporcu (spotrebiteľa), a či trovy konania, spočívajúce v trovách právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka na strane odporcu, možno považovať za účelne vynaložené trovy konania.

So zavedením inštitútu vedľajšieho účastníka, vystupujúceho na podporu účastníka - spotrebiteľa (ustanovenie § 93 ods. 2 O.s.p.), nedošlo k žiadnej takej zmene ustanovení O.s.p. o náhrade trov konania (ustanovenie § 142 až § 150 O.s.p.), ktorá by reagovala na nový inštitút. Súčasne ani samotná právna úprava uvedeného inštitútu problematiku náhrady trov konania neupravuje. Nie je tak daný žiaden zákonný podklad pre zmenu ustálenej súdnej praxe z obdobia pred zavedením vedľajšieho účastníctva podľa ustanovenia § 93 ods. 2 O.s.p., ktorá priznávala náhradu trov konania aj vedľajšiemu účastníkovi. Právo na náhradu trov konania, ako aj povinnosť nahradiť trovy konania, vyplýva z ustanovenia § 93 ods. 4 O.s.p., v zmysle ktorého má vedľajší účastník v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Pokiaľ teda Občiansky súdny poriadok nevyhradzuje práva a povinnosti v konaní iba niektorému z účastníkov, teda výslovne navrhovateľovi (napr. dispozícia s návrhom) alebo odporcovi (napr. súhlas so späťvzatím), je potrebné všetky ostatné práva a povinnosti, dané Občianskym súdnym poriadkom všeobecne účastníkovi konania, považovať aj za práva a povinnosti vedľajšieho účastníka. Pretože ustanovenie § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p., použité aj v danom prípade, neviaže právo na náhradu trov konania výslovne na odporcu, ale vo všeobecnosti na účastníka, zakladá uvedené ustanovenie povinnosť, ako aj právo na náhradu trov konania s poukazom na ust. § 93 ods. 4 O.s.p. aj vedľajšiemu účastníkovi v zmysle zásad zodpovednosti za výsledok, a to podľa miery úspechu vo veci.

Z uvedeného vyplýva, že vedľajší účastník, hoci v konaní zostáva tretou osobou, má rovnaké práva a povinnosti ako účastník, na stranu ktorého vstúpil podľa § 93 ods. 4 O.s.p., a preto pre prípad úspechu ním podporovaného účastníka v súdnom konaní má rovnako ako úspešný účastník právo na náhradu trov konania.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že trovy konania v prípade, ak sa vedľajší účastník nechá zastúpiť advokátom, nemožno považovať za účelne vynaložené na uplatnenie alebo bránenie práva, odvolací súd poukazuje na článok 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi za podmienok ustanovených zákonom. Ak navrhovateľ má právo nechať sa zastúpiť právnym zástupcom, takisto každý iný účastník súdneho konania za rovnakých podmienok môže toto právo, garantované Ústavou Slovenskej republiky, využiť za podmienok, ktoré v danom prípade bližšie upravuje Občiansky súdny poriadok (§ 18, § 24, § 25 ods. 1, § 93 ods. 4 O.s.p.).

Pokiaľ ide o navrhovateľom namietanú neúčelnosť trov konania vzniknutých na strane vedľajšieho účastníka na strane odporcu v danej veci, odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6MCdo/5/2013, v ktorom bol vyslovený záver, že trovy konania, vzniknuté zastupovaním advokátom v tzv. hromadných (skutkovo a právne takmer totožných) veciach, kde sa obsah jednotlivých podaní, vyhotovených advokátom, mení len o aktualizáciu a individualizáciu tej ktorej veci, nemožno považovať za trovy nevyhnutne (účelne) vynaložené na riadne uplatnenie alebo bránenie práva na súde.

Vedľajší účastník v danej veci vstúpil do konania podaním, doručeným súdu dňa 26.09.2014 a vo veci samej podal vyjadrenie dňa 16.02.2015, pričom v rovnaký deň bolo súdu doručené späťvzatie návrhu navrhovateľom.

Podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka považovať za účelne vynaložené na bránenie práva ním podporovaného účastníka, a to s prihliadnutím k tej skutočnosti, že jeho vyjadrenie vo veci samej je formulárovým vyjadrením, v ktorom absentuje špecifikácia predmetu konania, ktorého sa týka, obsahuje výlučne citáciu § 52, § 54, § 101, § 103 Občianskeho zákonníka, vznesenie nekonkrétnej námietky premlčania nároku navrhovateľa, vo všeobecnosti sa vyjadroval k ročnej úrokovej sadzbe revolvingových úverov a k obligatónym náležitostiam zmlúv o spotrebiteľskom úvere s poukazom na § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001, uplatňuje náhradu trov konania vo výške 118,98 Eur s tým, že súhlasil s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania, z dôvodu hospodárnosti konania svoju neúčast' ospravedlnil a navrhol, aby súd konal v jeho neprítomnosti, a to i v prípade nariadených ďalších pojednávaniach. Navrhovateľ vzal svoj návrh na začatie konania späť pred doručením tohto vyjadrenia vedľajšieho účastníka na strane odporcu.

Z týchto dôvodov odvolací súd, na rozdiel od súdu prvého stupňa, dospel k záveru o neúčelnosti trov vynaložených na právne zastúpenie vedľajšieho účastníka na strane odporcu, a preto rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil s poukazom na ust. § 220 O.s.p. tak, že vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov, spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia, nepriznal.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 O.s.p. a procesne úspešnému navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil.

Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.